

Sygn. akt II PK 259/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa K. S.
przeciwko S. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 listopada 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z 27 kwietnia 2017 r. oddalił apelację skarżącego pracodawcy S. Sp. z o.o. w O. od wyroku Sądu Rejonowego w L. z 14 grudnia 2016 r., który zasądził od skarżącego na rzecz powódki K. S. 25.500 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie stosunku pracy w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne:

1. Czy orzeczenie lekarskie wydane w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy z 30 maja 1996 r. wiąże sąd pracy w zakresie merytorycznej oceny

stanu zdrowia pracownika co do istnienia lub braku przeciwwskazań do pracy na zajmowanym przez pracownika stanowisku?

2. Czy na gruncie art. 56 § 1 k.p. mówiącego o naruszeniu przepisów o rozwiązywaniu umów sąd pracy oceniać może nie tylko istnienie formalnych przesłanek ale i zasadność podanej przez pracodawcę przyczyny rozwiązania umowy o pracę?

3. Czy dopuszczalne jest obarczanie pracodawcy bez wyraźnej podstawy prawnej odpowiedzialnością odszkodowawczą względem pracownika za działania/zaniechania osoby trzeciej (lekarza), tj. obarczanie pracodawcy odpowiedzialnością w związku z zachowaniem podjętym na podstawie wiążącego pracodawcę orzeczenia lekarskiego wydanego przez lekarza medycyny pracy, które to orzeczenie zostaje uznane przez sąd pracy za wadliwe. W przypadku pozytywnej odpowiedzi konieczne jest również wskazanie podstawy prawnej takiej odpowiedzialności. Zagadnienie to pozostaje niezależne względem zagadnienia opisanego w punkcie 1, jako dopuszczające w ogóle kwestionowanie orzeczenia lekarskiego w trybie innym niż przewidziany w rozporządzeniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sformułowane zagadnienia osobo ani razem nie mają rangi istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zasadniczo z tego względu, że nie wykraczają poza zwykłą wykładnię prawa.

Odpowiedź na pierwsze pytanie jest negatywna, czyli orzeczenie lekarskie wydane w trybie przewidzianym w rozporządzeniu nie wiąże sądu pracy. Potwierdza to wykładnia przyjmowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok z 17 kwietnia 2014 r., III PK 95/13 i wskazane w nim orzeczenia; także postanowienie Sądu Najwyższego z 25 listopada 2014 r., I BP 5/14). Tam gdzie wykładnia jest zgodna, tam z reguły nie spełnia się istotne zagadnienie prawne. Zwłaszcza w sytuacji takiej jak przedstawiana w treści wniosku, gdyż skarżący sam wie jaka powinna być odpowiedź na postawione pytanie (przeciwna do stanowiska Sądu), a

tylko domaga się potwierdzenia swojej wykładni przez Sąd Najwyższy. Takie żądanie nie składa się na istotne zagadnienie prawne. Nie występuje wówczas problem jurydycznie doniosły, gdyż nie ma nawet rozbieżności w orzecznictwie Sądu co do odpowiedzi na postawione pytanie (por. druga podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżący takiej rozbieżności nie wskazuje. Ponadto sformułowana kwestia dotyczy w istocie stosowania prawa w konkretnej sprawie, bo skarżący w argumentacji uzasadnienia wniosku w głównej mierze nie zgadza się z stosowaniem prawa przez Sąd powszechny w tej sprawie. Wówczas ocena prawidłowości stosowania prawa w konkretnej sprawie to domena podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżący nie odwołuje się a nie istotnego zagadnienia prawnego. Przedmiotem zainteresowania istotnego zagadnienia prawnego jest problem generalny o ważkim znaczeniu dla systemu lub dziedziny prawa. Sąd pracy samodzielnie ustala stan faktyczny i dlatego nie jest związany zaświadczeniami lekarskimi, wydanymi nawet w trybie wskazanego rozporządzenia. Sąd w postępowaniu cywilnym wiąże jedynie ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego, co do popełnienia przestępstwa (art. 11 k.p.c.). Sąd samodzielnie dokonuje ustaleń faktycznych dla dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności, czyli ze względu na przedmiot sporu i suwerennie stosuje prawo materialne.

Ocena powyższa odnosi się również do drugiego zagadnienia. Odpowiedź na drugie pytanie jest pozytywna. Art. 56 § 1 k.p. również obejmuje naruszenie prawa w zakresie zasadności podanej przez pracodawcę przyczyny rozwiązania umowy o pracę. W przeciwnym razie sądowe postępowanie odwoławcze byłoby ułomne, gdyż z zakresu kontroli rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia wyłączona byłaby zasadność podanej przyczyny rozwiązania umowy o pracę. Nie ma tu różnicy z trybem rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem (art. 45 § 1 k.p.). W obu trybach naruszenie prawa przez pracodawcę ocenia się w aspekcie wymagań formalnych i zasadności wypowiedzenia lub rozwiązania bez wypowiedzenia. Wyrażenie „*z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie*” obejmuje więc zasadność podanej przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, czyli z art. 52 i 53 k.p.

Trzecie zagadnienie wykracza poza granicę pierwszej podstawy przedsądu. Chodzi o istotne zagadnienie prawne występujące w sprawie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Odpowiedzialność pracodawcy wobec pracownika nie była zależna od odpowiedzialności lekarza wobec pracodawcy. Skarżący niezasadnie zakłada związaną odpowiedzialność pracodawcy wadliwym orzeczeniem lekarskim, które sąd pracy uznaje za wadliwe. Konsekwentnie ocena ta przenosi się na etap przed podjęciem decyzji przez pracodawcę (przedsądowy). W sprawie nie orzeczono o odpowiedzialności odszkodowawczej pracodawcy za działania/zaniechania osoby trzeciej (lekarza), tylko za naruszenie przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia (art. 56 § 1 w związku z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.). Wówczas warunkiem odpowiedzialności pracodawcy wobec pracownika nie jest odpowiedzialność lekarza wobec pracodawcy. Pytanie wykracza więc poza przedmiot sprawy (sporu) i dlatego skarżący nie może domagać się wskazania „wyraźnej podstawy prawnej” odpowiedzialności odszkodowawczej pracodawcy względem, pracownika za działania/zaniechania lekarza.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).